

Underholdningsbidragets Erlæggelse reifte Sag legaliter tilveiebringes en Fader til BARNET. Det synes saaledes lidet sandsynligt, at Tanken om muligen en Gang at kunne opnaa en saadan Hjælp, eller rettere Erfattning for allerede udrede Udgifter for BARNETS Fødsel, skulde udøve nogen Indvirkning paa den paagjældende Kvindes Tilbøielighed til at indlade sig paa en løsagtig Forbindelse. Vel har man Exempler paa Kvinder, der oftere føde uægte Børn, som de med stor No overlade til Fattighæsenets Forsorg, men mod saadanne Individuer og overhoved mod Misbrug af den foreslaaede Bestemmelse har man en god Garanti deri, at det er Dvirigheden, der skal fastsætte det Beløb, som Barnefaderen skal udrede, og Dvirigheden vil vel vide at tage det tilbørlige Hensyn efter de Oplysninger, som i hvert enkelt Tilfælde komme til at foreligge.

Mindretallet (Needh-Thott, Sthyr og Tvede) har hilset det foreliggende Lovforslag med Glæde, ikke blot fordi det tilsigter at forbedre de uægte Børns ulykkelige Stilling, men ogsaa fordi de deri indeholdte Bestemmelser, der ramme Barnefaderen søieligere, end han hidtil har kunnet rammes, forhaabentlig ville bidrage til at hæmme Ufædeligheden; men paa den anden Side nærer Mindretallet den Frygt, at § 2 i den Form, hvori den foreligger i Forslaget, vil kunne have den modsatte Virkning ved at tillægge løsagtige Kvinder større Ret, end der formentlig bør tildeles dem. Mindretallet gaar i saa Henseende ud fra den Betragtning, at medens den Kvinde, som første Gang føder udenfor Ægteskab, vistnok som oftest vil kunne siges at have havt mindre Skyld for det begaaede Feiltrin end Barnefaderen, er der derimod god Grund til at hævde, at den Kvinde, som en Gang er bleven Moder udenfor Ægteskab, derved har faaet en saa eftertrykkelig Straf for sit Feiltrin og en saa alvørlig Raamindelse, at hun maa blive Gjenstand for en langt strengere Bedømmelse,

naar hun desuagtet paany lader sig besvangre udenfor Ægteskab.

Tænker man fremdeles paa Kvinder, som drive deres Løsagtighed saa vidt, at de lade sig besvangre udenfor Ægteskab den ene Gang efter den anden, og det saare ofte saaledes, at hvert af deres Børn har en forskjellig Fader, da forekommer det Mindretallet, at det vilde være i høi Grad stødende for den sædelige Bevidsthed, om saadanne Kvinder skulde have den dem i § 2 tillagte Ret.

Mindretallet foreslaar derfor, at den Ret, som § 2 tillægges Moderen til et udenfor Ægteskab adlet Barn, kun bør tillægges de Kvinder, som ikke tidligere have født udenfor Ægteskab.

For at denne Bestemmelse ikke skal friste Barnefaderen til at forsøge at frigjøre sig fra den ham saaledes paalagte Forpligtelse ved at ublynde umotiverede Beskyldninger imod Moderen for tidligere at have født udenfor Ægteskab, har Mindretallet affattet den paagjældende Bestemmelse saaledes, at det ikke bliver Moderen, der skal godtgjøre, at hun ikke tidligere har født udenfor Ægteskab, men at Bevisbyrden kommer til at paahvile Barnefaderen.

Mindretallet stiller derfor Endringsforslaget Nr. 2.

I Erkjendelse af, at der ad Lovgivningsveien bør og kan gøres noget for at bedre de udenfor Ægteskab fødte Børns Stilling er et andet Mindretal (N. Hansen og S. A. Dvesen) ved sin Overveielse af det forelagte Forslag kommen til den Overbevisning, at der bør gaas betydelig videre end Lovforslaget tilsigter.

Medens Lovforslaget væsentlig kun gaar ud paa at staae Barnefaderen Hjælp under Svangerskabet og Barselsfærden, samt at sikre hende, at den Understøttelse, som Barnefaderen er paalagt, virkelig bliver hende betalt, og at denne, hvor der er Grund dertil, kan udstrækkes til BARNETS attende Aar, saa maa Mindretallet lægge Hovedvægten paa, at